

Gospodarske novice.

* *Kako krote ali krastače po bučelah prežijo*, popi- suje „Slov. Gosp.“ tako-le: „Akoravno se ne sme ta- jiti, da so te živali poprek le koristne, so pa vendar za bučelorejca blizo ulnjaka nadležne. Neki bučelar je nekega dne kratko pred nevihto, ko so bučele kupoma domu v panj hitele, opazil, kako je krota blizo 50 cen- timetrov od najboljšega panja na tleh sedela in prežala. Bila je srednje velikosti in se od časa do časa na zadnje noge vspela, čudno hitro poskočila in vsakokrat buče- lico od te ali one bilke ugrabila. Bučelice so se nam- reč na bilke vsedale in čakale, dokler bi v panj mogle. Tako jih je krastača vlovila in snedla v kratkem času dvanajst in nobena je ni pičila. Da bi to moritev ustavil, je bučelar krote pograbil in jo 30 metrov proč na neko gredo zanesel, naj bi tam gosenice, polže in drugi mrčes pokončavala. Tri dni pozneje pa je našel isto krote na starem mestu pred panjem na bučele po- vračajoče se prežečo. In celó, ko jo je 50 metrov da- leč od bučelnjaka na celó drug kraj nesel, se je zopet k bučelnjaku povrnila in še dva dni pozneje zopet bu- čele lovila.“

Gospodarske skušnje.

* *Da koščice češinj, češpelj in sploh koščičastega sadja raje kalijo*, priporoča Francoski vrtnar Clavel to-le: Koščice naj se pomešane z otrobi v lonec de- nejo, z deževnico pomočijo in kakih 10 do 12 dni v loncu pustijo. Otrobi se zgrejejo in začno kisati, to pa naredi, da se koščice hitreje razpočijo. Če so otrobi v loncu suhi, treba jih je iznova pomočiti. — Ker koščice večidel dolgo časa v zemlji ležijo, pa se ne razpočijo, se s tem večkrat najbolji čas zamudi za vspešno rast drevesa, zato je dobro, tako pospešiti njihovo kalenje.

* *Da žitni žaklji dolgo trpijo*, priporočajo „Luxen- burger Annalen“ to-le: 1 kilo dobrega čresla se popari s 14 litri kropa. V ta čresljev krop se položi platno, kjer naj leži 24 ur. Potem naj se platno vzame ven in poplakne v čisti vodi, pa posuši. Za kakih 8 metrov platna zadostuje 1 kilo čresla. Nitke prediva ali ko- noplje se navzamejo čreslovine in postanejo potem ve- liko močnejše. Kakor čreslo dela pri usnji, tako dela tudi pri platnu.

Naši dopisi.

Iz Rusije 25. junija. 7. — Časnikarji še vedno mo- drujejo vsak po svoje o poslednjem Rusko-angleškem pogajanji. Bodite prepričani, da je tako, kakor sem ga razložil v poslednjem pismu. Rusija je Angliji kate- gorično povedala, da Sueški kanal ni Anglešk, in da s Carigradom in Dardaneli bo ona tako postopala, kakor bodo tirjali interesi današnje vojske. Tudi to je res, da Anglija ni skušala ovreči Ruskih objav. Rusija je pripela namordnik na gobec Angleške mordaške. S tem pa še ni rečeno, da vojske z Anglijo ne bo. Če je mordaška nehala lajati v lice, ni nehala v peté se zaganjati. Pobita popolnoma na diplomatičnem polji, se zdaj molče prizadeva povsod, kjer koli misli, da bi bilo mogoče, za hrbtom škodovati; na svoji časti, če je kaj ima, jej ni nič ležeče. Ruski stani v Aziji in Evropi so polni Angleških špijonov. V Aziji so ti „blagorodni“ delavci že popolnoma obupali. Iz začetka so oni z velikim veseljem sporočali v London, kako vspešno se širi punt na Kavkazu, s kakim so- vraštvom gledajo Armeni na Ruske vojake in kako navdušeno se zbirajo Kurdi v Turški tabor. Vsakoršne laži so oni tako lepo izmišljevali, da so menda sami

sebi verjeli. Ker pa vkljub Kavkazkemu puntu, Ar- menskemu sovraštvu in Kurdski navdušenosti naša ar- mada zmirom dalje in dalje prodira v Armenske gore in razbiva Muktar-pašine čete; treba je pašo kakor si bodi oprati, in zato sporočajo, da Muktar nima vspeha, ker njegovo junaštvo paralizujejo Rusi z zlatom in sre- brom! Ko bi Angleški špijoni hoteli varovati nekoliko svojo čast, sporočali bi svoji vladi tako-le: „Turški paše so izdrli iz naroda vse do kože; najprej denar, češ, da davke je treba plačati za celo leto naprej; vrh davkov še vojno naklado, vse v zlatu in srebru; kjer pa zlata in srebra ni bilo, so paše pobirali ljudstvu ži- vino, pridelke in vsakoršno blagó; uradniki Turški pa so plačila prejemale, kolikor so jih sploh prejemale, ne v zlatu in srebru, ampak v kajmah (Turških bankov- cih); ker pa ljudstvo za papirnate kajme ni hotelo ni- česa prodati, so morali žandarji biti posredniki, da so uradniki za kajme kaj prejeli. Armado in vse vojne stvari je moralo ljudstvo zastonj prevaževati. Ko so pa Rusi za Turki prišli v te kraje in našli Turške rekvi- zicije, so najprej razdelili blago, žito in druge stvari med narod, kateremu so bile te stvari vzete, potem so pa ravno te stvari pokupili za gotovi denar, kdor je hotel prodajati. Narod je zdaj kmalu spredidel, da nima več opraviti s Turki-roparji, ampak z Rusi poštenjaki; zaupljivo se podaja in z veseljem podpira zdaj Rusko armado z živežem, od katere tako rad prejeme papir- nate, kakor sreberne rublje. Tako Rusi paralizujejo junaštvo Muktar-paše, a to silno boli Angleške špijone, ki s svojim krikom sami sebe sramoté, Rusiji več koristijo, kakor škodijo. — Drugače je v Rumu- niji. Tukaj vse mrgolí Angleških in drugih špijonov vsake baže ljudi, kramarjev, trgovskih agentov, časn- ških pisarjev do vojnega agenta Uellesleja. Kakor Avstrijski, Nemški, Francoski vojni agenti, tako je tudi Angleški kapitan Uelleslej s privoljenjem naše vlade že nekaj časa v našem glavnem stanu v Rumuniji. Naš generalni štab je zapazil, da že nekaj časa Turki dobro vedó, kam in koliko naše armade se sem ter tje pomika; al kdo jim daje poročila o tem, se ni dalo izvedeti. Nekega dne, ko je generalni štab dodelal svoj načrt, so zapazili, da iz kancelarije kapitana Uelles- leja je bila odpravljena šifrovana depeša v London. Ko je preteklo toliko časa, kolikor je treba, da pride telegram iz Rumunije čez London in Carigrad v Ru- ščuk, so Turki s svojim premikanjem pokazali, da že znajo Ruski plan. Ta dogodek jasno priča, da je An- gleška vlada brez vesti perfidna in nepoštena, kajti tukaj je špijon sama vlada, njeni vojni agent je le njen sluga; Ruska vlada pa je po svoji nravi mirno- krvna slovanska, čezmerno skrb ima za spodobnost in za tuje zdravje, in ne misli na svoje pravice. Naši vladi manjka Katona, kateri jej bi v eno mer ponav- ljal: Ego vero censeo... Junakov jej ne manjka. Iz starodavnih vekov se slavijo zavoljo svojega hladnokrv- nega junaštva Leonid, Mucij Scevola, Fabijev in Leo- nidov — slava Bogu! — ima Rusija mnogo; kdo se ne čudi viteškemu junaštvu Šestakova, Dubasova, Rož- destvenskega, Puščina, Karncerova, Sokolovskega z nji- hovimi četami mornarjev po 8 do 12 mož: prezirajoči smrt na čolnicih se merijo z oklepnim brodovjem vraga pod gromom topov in kartečnic! Neustrašno silo vite- ških junakov bodo vrage še pokušali, za njimi pa stoji še cela vrsta. Bogač-pomeščik Šestakov, kakor mnogi njegovih viteških tovarišev, bi lahko pokojno se spre- hajal po gajih svoje grajščine ali pa mirno živel v svoji palači v Petrogradu, pa kaj je njemu grajščina ali bogata stolica, — narodno čustvo in nestrašna srč- nost kliče viteza na veliko delo za očetnjavo. Na čolni- cih so junaki očistili pot naši armadi v Bulgarijo; kako

bi se godilo Turškim monitorom, ko bi naši viteški mornarji imeli le del našega ostzejskega brodovja na Črnem morji! — „Pravitelj stvennij Vestnik“ nam je 22. t. m. prinesel novico, da po carskem ukazu ministra finančnega se ima razpisati novo 5% notranje posojilo na 200 milijonov rubljev v obligacijah po 50, po 100 in po 1000 rubljev; posojilo se ima povrniti v 49 letih; imenovalo se bo „Vostočnij zajem 1877 roda.“ Storubljevi bileti starega notranjega posojila na zadnji borzi so imeli že ceno po 208 rubljev.

V Gorici 1. julija. — Kaj čem pisati? Toplo je že spet. Prvo vročino — ki je bila po nekaterih krajih naše okolice precej škode naredila — pretrgal je vihar in zdatni dež 23. in 24. junija. Neko črto svetá na obeh bregovih Soče — v Lahih in na Slovenskem (proti jugu od Gorice) — je (23/6.) toča močno potolkla. — Zetev pšeničina okoli Gorice, ki je že malo da ne opravljena, ni prav zdatna, ker je tû pa tam suša klasje stisnila. — Krompirja je šlo letos veliko iz dežele; plačevali so ga po 8—5½ kr. kilo. — Fižol (zelen) je bil izprva po 18, pozneje po 10 — in še manj — kilo. — Pa ne samo roba gre odtod na tuje, temuč tudi ljudje zlasti iz Brd. Iz ene same Briske vasi vem, da je 26 deklet v Ljubljani. Koliko pa še le drugod! In ker gredó marsikateri naši pridelki in izdelki celó na Poljsko in Rusko — bojim se, da ne bi dišalo to po panslavizmu; saj je tudi že najmodrejši naš tukajšnji (italijanski) list uni dan konstatiral, da „panslavizem“ niso kake sanjarije (!) — Slavni Alban Stolz je v svojem „Spanisches“ nekaj „jako naravnega“, kar je videl v nekem južnem Francoskem mestu — menda v Avinjonu — nemško znanstveno definiral kot „... Absonderung der nicht assimilirbaren Substanzen...“ To mi prihaja na misel vsakrat, ko se spominjam našega Goriškega pneumatičnega sistema za izpraznovanje straniščnih jam, kateri sistem je te dni spet eno mnogih zavir premagal. Pritožbo zoper dotični sklep mestnega starešinstva namreč je namestništvo zavrglo in le zaukazalo, da se morajo neke točke v pravilih to stvar zadevajočih preurediti. Brž ko ne se nanaša popravek na posilno veljavo omenjenega sistema. Društvo Covacic & Seitz je dobilo zarad neke nove iznajdbe pri metalnih sodih, v katerih odpeljuje materijo iz stranišč, privilegij za 5 let. — Bralci „Novic“ se gotovo spominjajo, kako sem jez že večkrat pisal v tem listu o čedalje rastoči surovosti in razuzdanosti nižih stanov in sosebno rokodelske mladine v našem mestu, katera surovost se potem raznaša tudi po deželi. Zdaj razpravljata to stvar tudi glavna naša (ital.) lista „L' Eco“ in „L' Isonzo“. — Sv. Petra in Pavla dan smo imeli na Travniku „tombolo“ za zavod zanemarjenih mladeničev. „Isonzo“ pravi, da se je prodalo 818 kartêl manj ko lani, da si je bilo ljudi vse polno. — Pretekli teden so postavili v rajskem mestnem vrtu nov ličen bronén vodomet, ki ga je podaril znani dobrotnik našega mesta Samuel grof Gyulai. — Tisti večer pred sv. Petrom so odprli novo prostorno kavarno na Travniku z imenom (francoskim) „Cafè imperial“. To velikomestno „kavarnorestaurant“ zaljša spredaj sprelepo predstrešje iz vlitega železa z zagrinjali. To predstrešje stane neki okoli 900 gold. „Nobel“ smo v Gorici, da je kaj! — Dne 25. t. m. je umrl tukaj po dolgem bolehanji gimnazijski profesor g. Iv. Psenner, Tirolec, še ne 40 let star. — Je li to „Mobilisirung“ ali „Bereitschaft“? Danes namreč je odrinila druga baterija iz Gorice na „granico“ — kakor so rekli Slovaki — kanonirji. (Pa ne, da bi mi „zasegli“ to novico!)

Od Litijskega okraja 25. junija. — Danes zjutraj smo v Trebelevski županiji volili 4 volilne možé. Izvo-

ljeni so vsi pošteni narodnjaki z veliko večino glasov (36 — 29 in 41 izmed 44). Tû volijo Jančarji, Prežganjci, Štangarji z Volčejajamci iz Šmartnega. Štangarjev je prišlo največ, vsi so izvrstno volili, tudi drugi so vsi narodnjake volili, samo nekateri Jančarji so cepili glasove v svojo sramoto.

Iz Doblíč na Dolenskem. — Pri občinski volitvi 10. dne t. m. so bili izvoljeni za župana Matija Vrtin, posestnik v Doblíčah, za svetovalce pa Matija Štrukelj iz Doblíč, Jože Mavrin iz Griča in Miha Krakar iz Jerneje vasi.

Boštanj 26. junija. — Vršile so se prvotne volitve 4 mož v naši županiji 25. dne t. m. Sijajno smo zmagali, vsi so narodni!

Iz okolice Kranjske 1. srpana. — Deželni brambovci zeló tožijo, da zdaj o največem poljskem delu in največi vročini jih kličejo k vojaškim vajam, in namestu, da bi jih izpustili par dni poprej domú zavoljo velikega dela, jih pa držijo še par dni dalje. Gledé na živo potrebo delavnih rok pri kmetijstvu, o katerem se sploh pravi, da vse druge stanove redí, sklenili smo pri nas potrkati na vrata presvitlega našega cesarja, da bi nam po milosti svoji olajšal to breme, ki se pač preložiti da z edinim tem, da se odloči kmetijstvu ugodnejši čas za vojaške vaje. Tako bilo bi kmetijstvu vstreženo, pa tudi vojaštvo ne bi škode trpelo in brambovci bi še tem bolj korajžno se vèdli pri vajah, ako bi jih ne mamila največa vročina.

Iz Vodice. — 3. dne t. m. smo imeli volitev za občinski zastop, pri kateri so bili Janez Germovnik, posestnik iz Vodice, za župana, za svetovalca pa Janez Grajzar iz Vodice in Anton Zor iz Skaručne, izvoljeni.

V Prevojah. — Pri volitvi občinskega predstojništva 27. maja t. l. so bili izvoljeni za župana Jurij Škofic, posestnik in krčmar iz Št. Vida, posestnika Valentin Kurent iz Prevoj in Janez Semeja iz Vrbe, za svetovalca.

Iz Bizavika 2. julija. — Čitalnica naša si je večrajšni popoldan zapisala kot posebno vesel dan v svojo pratiko. Ker vemo, da imajo „Novice“ zdaj vse svoje predale napolnjene s sila važnimi volilnimi zadevami, moremo le na kratko veseli dan omeniti. Naš velečastiti predsednik gosp. Ivan Hribar, iskren rodoljub, je v imenu čitalničnega našega odbora povabil Ljubljanske „Sokolovce“ k nam v Bizavik. In prišlo jih je z mestno godbo veliko krdelo, z njimi pa obilo domoljubnih mestjanov in mestjank. „Beseda“ pod milim nebom s petjem, deklamacijo in gledišno predstavo vršila se je na občno veselje; po dokončani besedi pa se je brezštevilna družbica preselila na livado, kjer so bile mize in klopi pripravljene za goste, katerim je naš gostilničar, kolikor je na kmetih to mogoče, dobro postregel. Nagovori so bili navdušeno sprejeti in na pokošnem travniku je mladi svet se sukal tako veselo, kakor meščani na gladkih svojih parketih. O mraku so nas zapustili predragi gosti, poslovljeni z živahnimi živio-klici in z željo, da nas zopet kmalu razveselijo s svojim obiskom.

Iz Ljubljane. — Zmirom bliže in bliže smo soboti in torku, ki bosta odločila o prerokovanji Vestenekovem, ki smo ga čuli v zadnjem deželnem zboru v besedah, da „zadnja ura kljenka narodni večini v deželnem zastopu.“ Kakor jo dozda po-doba, bode g. Vestenek kriv prerok. Ni nam mogoče bilo, dotičnih dopisov sprejeti v današnji list, ker bi nam pobrali ves prostor, zato po njih rečemo le samo to, da sramota bi bila nekaterim posamnim krajem, ako bi se izneverili oni veliki večini, ki navdušena in kot skala trdna stoji za narod in njegovo čast. Le iz

dveh dopisov naj stavimo nekoliko vrstic le-sem. Eden popisuje volitev volilnih mož, ki se je vršila 30. dne t. m. v Litiji, tako-le: Najsijajnišo volitveno zmago ima gotovo Litija zapisati v svojo kroniko, — slavno na dvojno stran: na eni strani zato, ker so za naše volilne možé 30. dne junija enoglasno (z 109 glasovi) bili izvoljeni gospodje: Janez Hauptman, Alojzi Kobler in Luka Svetec — vsi odlični narodnjaki, in si mrvica nemčurjev še voliti ni upala, ampak natihoma kopita pobrala in šla deželo gledat, kjer poper raste. Na drugo stran pa je ta zmaga še posebno pomenljiva zato, ker se je vršila na sedežu okrajnega glavarstva, kjer vitez Fränzl-Vesteneck gospoduje in si je v mogočnosti svoji domišljeval gotove zmage. Veče nezaupnice mu ljudstvo njegovega okraja pač ni mogla dati, kakor mu jo je dalo s tem, do ne enega volilnega moža ni dobil na svojo stran! — Drug dopis iz Radoljice jako šaljivo popisuje „istorijco“ v Bastelnovi krčmi, kjer so se sešli nekateri tuji pa malo domačih, da so g. Kecelja na tron poslanstva posadili. Veliko besedo je peljal Pikec iz Tržiča, mogočen mož pa reven govornik, ki ni mogel z besedo naprej v govoru svojem, tako-le: „Lepo Vas prosim, ljubi moji, držite se, držite se, držite se in držite tudi vaše perjatle in sosede, da bodo z nami volili tega-le gospoda Kecelja, če ga tudi ne poznate; vse eno, jest ga Vam priporočam in ti-le gospodje (grof Thurn, Dežman in drugi). Hudič! če bi pa farji spet zmagali. Avbe no! kdor noče z nami biti, naj pa saj domá ostane. Ostanite trdni, držite se, držite se“... in tako je šlo naprej pri Bastelnu v krčmi. Ta gledališki, po vse resnični prizor bi radi še dalje popisali, pa nam manjka prostora.

Zdaj pa le še nekaj. Narodni volilni odbor Ljubljanski je razposlal okoli in okoli svoj „oklic“, v katerem priporoča poslance, ki naj se volijo v dotičnih krajih. Izbral si jih je po zaslišanju zaupnih mož iz posamesnih okrajev. Vemo, da nobeden ni prav vsace mu volilec všeč, al pri volitvah se mora manjšina trdno držati večine, sicer se razcepijo glasovi in to bilo bi napačno in nevarno po starodavnem pregovoru: „če se dva med seboj pričkata, se tretji veseli“, to je — nasprotnik zmaga! Če kedaj, je zdaj edivosti treba!

— Svetli nadvojvoda Albreht je v petek po železnici iz Gradca prišel v Ljubljano, na kolodvoru z navdušenimi živio-klici sprejet. V soboto se mu je poklonil mestni odbor. Pozdrav županov je ljudomili vojvoda odzdravil z govorom, v katerem je posebno povdaril verno udanost prestolu cesarskemu, s katero se že od nekdanj odlikuje pridni in pošteni narod dežele Kranjske. Popoldne v soboto se je nadvojvoda peljal v Bled in popoldne do Bohinjskega jezera. Vrnivši se na večer iz Bohinja nazaj v Bled, bilo mu je na čast že jezero krasno razsvitljeno in možnarji so pokali v znamenje veselja, da je ljubljani nadvojvoda počastil Gorence s svojim dohodom.

— (Iz seje družbe kmetijske 1. dne julija.) Naznanje se je vzel dopis sl. ministerstva kmetijstva, po katerem dovoljuje 835 gld. za premije goved v razstavi Novomeški, ki ima biti 11. dne oktobra. — Gospod Franc Brence v Hrašah se po svoji ponudbi naprosi, da po priliki ogleda po državni podpori nakupljene ovce na Gorenškem in o njih stanji poroča. — Gosenčna baklja, poslana od družbe kmetijske iz Linca, se je ogledala in kot praktično orodje spoznala; naroči se zato 10 tacih bakelj po 1 gold. 20 kr. — ena se pošlje županstvu v Rateče. — Sklenila se je poprava pahišja na živinozdravniški šoli na družbenem

vrtu na Poljanah. — Za ude v družbo kmetijsko so bili sprejeti sledeči gospodje: Brence Franc, mladi kmetovalec v Hrašah, Burger Anton, posestnik v Hrašah, Ješe Pavel, posestnik v Stražišu, Klemen Anton, župnik v Smeledniku, baron Henrik Lazarini, grajščak v Smeledniku, dr. Mencinger, advokat v Kranji, Mežnarc Anton, dekan v Kranji, Sajevec Ferdinand, trgovec v Kranji, in Vavken Andrej, posestnik in župan v Cerkljah.

— (Iz seje dež. odbora 30. junija.) Predlogu pomnoženega krajnega in okrajnega šolskega sveta je deželni odbor pritrdil, da se učiteljska služba na ljudski šoli v Škofji loki podeli učitelju Karolu Bernardu v Begunjah pri Cirknici.

— Dve vrli domorodkinji je nemila smrt te dni vzela domovini naši: umrla je 30. junija gospá Matilda Valenta, vdova c. kr. gub. eksp., v 68. letu svoje starosti, — 1. julija pa gospá Terezija Tisen, rojena Vilhar, soproga bivšega trgovca, 48 let stara. Blag jima spomin!

— Z Brda nam je došla žalostna vest, da je ondanjši velespoštovani c. k. okrajni sodnik gosp. Josip Krsnik umrl.

— (Češnjev sejm) v pondeljek ni bil kaj posebno obiskan, živinski sejm pa je bil prav poln. Kónj je bilo nad 700, a kupca za nje malo. Veliko več še je bilo goveje živine (volov in krav); krave so se posebno dobro prodajale, pa kam? — na Nemško v Badensko. Gotovo je neki, da so pretekli mesec nad 1000 krav in telet iz naše dežele gnali v Nemčijo in še zmirrom se po sejmi nakupujejo naša goveda. Da se živinorejcem dobro plačuje živina, kdo bi jim tega ne privoščil; al za domačo rejo je to neizmerna zguba. Komaj se razširja po državni podpori nakupljena in domá plodena živina, in zdaj nam bodo najbolje blago vzeli tujci! Vrh tega pa mora cena mesa pri nas domá čedalje viša biti, posebno telečjega mesá. Izvoznja kónj na Laško je začasno prepovedana, izvoznji goveje živine pa so široka vrata odprta. Treba se bo vaditi koštrunove pečenke. — Kako potrebno pa je zdravniško preiskovanje kónj na živinskem trgu, pričal je zopet zadnji sejm, na katerem se je zasačil en ves smrkav konj, ki je bil s sejma brž tiran v živinozdravnišnico našo, da se ondi ž njim po postavi ravná.

— Zadnji naš list je bil po policiji zasežen. In čudno! zasega je zadela članek iz nezasežene Dunajske „Reform“ brez vsega dostavka v slovenski jezik prestavljen. In kaj še! Isti članek iz „Reform“ je prinesel tudi slovenski časnik Tržaški „Edinost“ — brez pvlicijske ovire. V Ljubljani tedaj ni smelo na svitlo priti, kar je brez zadržka prišlo na svitlo na Dunaji in v Trstu!

— (Zahvala.) Gospodom županom, kateri so me ob priliki mojega odhoda iz Ilirske Bistrice počastili ter se od mene osebno poslovili, — vsem ostalim gospodom županom, ki so nameravali od mene slovó jemati in sploh vsem drugim prebivalcem Bistriškega okraja, kateri so se mene prijazno spominjali, ko sem Bistrico zapustil, izrekam najiskrenejšo hvalo za toliko dokazov simpatije, ki so me zeló ganili in mi ostanejo dragocenjen in nepozabljiv spominek za ves moj trud, s katerim sem si prizadeval vstreči vsacemu, ki je pravice iskal pri Bistriški sodnji.

V Ljubljani 21. junija.

Dr. Kraus.